

Redaktionens förord

I viss mån är det samhället självt som dikterar sociologins problem. En ständig ström av nya fenomen, förändringar och förskjutningar väntar på att uppmärksammas, förklaras, förstås. Sådant som på ett eller annat är betydelsefullt i och för samhällsmedborgarna liv är också sociologens ensak. Det är helt enkelt genant om sociologsamfundet står handfallet inför omvälvande förändringar, eller om det inte har något att säga om det som tilldrar sig allas uppmärksamhet. Men om nu empirin har ett intrinsikalt värde i vår disciplin, så är den å andra sidan inte någon knapp resurs. Vi löper ingen risk att få slut på empiri – vad vi kan få brist på är snarare idéer om hur vi ska förstå den. Det är därför en viktig uppgift att utveckla de sociologiska idéerna, begreppen och teorierna. Bidragen i denna volym har det gemensamt att de i första hand fokuserar på sociologins egna metoder, teorier och förutsättningar.

Patrik Asperts undersöker i sitt bidrag, "Interaktionsformer", hur nätverksteori och domänteori kan kombineras och kompletteras med hjälp av begreppet interaktionsformer. Det teoretiska och begreppsliga instrumentariet utvecklas och prövas genom en analys av våra möjligheter att stilisera och regissera våra självpresentationer.

Kaj Håkanssons artikel, "Den blinda fläcken: Medvetande, kropp eller materia?", tar upp en diskussion som aktualiserats i diskussionerna om kroppens sociologi. Det handlar om medvetande/kropp-dualismen, och om tillkortakommandena i de förslag som givits på hur den kan övervinnas eller undvikas. Inte minst reser Håkansson frågan om varför det skulle vara nödvändigt att undkomma ett dualistiskt synsätt.

I *Mirzet Tursunovics* artikel om "Fokusgruppsintervjuer i teori och praktik" är det metodfrågor som avhandlas. Artikeln syftar till att redogöra för fokusgruppsintervjun som metod, samt att presentera fyra forskningsprojekt där fokusgrupper använts för att samla in data.

Det fjärde och sista bidraget är författat av *Dimitris Michailakis*, och har titeln "Autopoiesis och styrning: En studie av handikappolitiska program". Michailakis prövar Niklas Luhmanns teori om autopoiesis på de handikappolitiska programmets område, i syfte att göra reda för några av de betingelser som handikappolitiken är underkastad.

/Växjö i mars 2002

Ola Agevall för SF:s redaktion